

การคุกคามทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร: การศึกษาในฐานะผู้กระทำและผู้ถูกระทำ

อนุพงศ์ สุขเกษม

กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ โรงเรียนนนทรีวิทยา

Corresponding author E-mail: kunshy.baicha@gmail.com

บทคัดย่อ

การคุกคามทางเพศเป็นพฤติกรรมที่ละเมิดสิทธิมนุษยชน ไม่ควรมีผู้ใดกระทำและได้รับการกระทำ บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบสัดส่วนของการกระทำและถูกระทำพฤติกรรมคุกคามทางเพศของนักเรียน จำแนกตามเพศสรีระ เพศวิถี และระดับการศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาซึ่งอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครที่เข้าร่วมตอบแบบสอบถามผ่านระบบออนไลน์จำนวน 1,006 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ความถี่ ร้อยละ และสถิติทดสอบไคว์สแควร์แบบการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ ด้วยระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกระทำพฤติกรรมคุกคามทางเพศกับเพื่อนมากที่สุด และโดนกระทำพฤติกรรมทางเพศจากเพื่อนมากที่สุดเช่นกัน โดยส่วนใหญ่พฤติกรรมที่กระทำและโดนกระทำ คือ การคุกคามทางเพศทางวาจา ได้แก่ การเล่าเรื่องตลกเกี่ยวกับเพศ การวิจารณ์รูปร่าง สัดส่วนของร่างกายและอวัยวะของอีกฝ่าย และการพูดจาล่วงเกินกับอีกฝ่ายที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนของการกระทำพฤติกรรมคุกคามทางเพศ พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีสัดส่วนของการกระทำคุกคามทางเพศที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการจำแนกด้วยเพศวิถีและระดับการศึกษามีสัดส่วนไม่แตกต่างกัน ส่วนการเปรียบเทียบสัดส่วนของการถูกระทำ พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิง นักเรียนกลุ่มรักเพศตรงข้ามและนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มที่มีความหลากหลายทางเพศ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีสัดส่วนของการโดนกระทำคุกคามทางเพศที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นถึงความรุนแรงในการคุกคามทางเพศ ในหมู่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ดังนั้นสถาบันครอบครัวและสถาบันการศึกษา จึงมีบทบาทสำคัญในการให้นักเรียนตระหนัก และรับรู้ถึงพฤติกรรมการคุกคามทางเพศว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ที่ไม่ควรมีใครกระทำ และไม่ควรมีใครเป็นผู้ถูกระทำ

คำสำคัญ: การคุกคามทางเพศ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร

Sexual Harassment of Secondary School Students in Bangkok: A Study Regarding Offenders and Victims

Anupong Sukkasem

Department of Mathematics, Nonsiwitthaya School

Corresponding author E-mail: kunshy.baicha@gmail.com

Abstract

Sexual harassment is a human rights violation. No individual should perpetrate or be a victim of such acts. The aim of this article research was to study and compare the ratio of sexual harassment offenders and victim among a group of secondary school students separate by genders, sexuality and education level. The sample were 1,006 secondary school students living in Bangkok, Thailand providing their responses to questionnaires via online system. The data were analyzed using frequency, percentage and Chi-square Homogeneity test with significant difference at .05.

The research results showed that the majority of sexual harassment behaviors were conducted by and to their friends. The main of sexual harassment behaviors conducted were making sex-related jokes, body-shaming by criticizing physical appearance and other people's parts of body, and verbally harassing others with discussions on sex-related topics. When compare the ratio of sexual harassment behavior, it was found that male and female students appeared to result with significant difference at .05 and in terms of sexuality and education level no significant difference. In addition, it could be observed in the last aspect of findings that the ratio of sexual harassment victims among male and female students, heterosexual and LGBTQ+ students, and junior-high school and high school students resulted in significant difference at .05.

As could be observed here that the research findings have reflected the severity of sexual harassment among high school students. Family and educational institutions could be required to play a crucial role in raising students' awareness and understanding of how inappropriate sexual harassment behaviors are, as sexual harassment should neither be perpetrated nor experienced by anyone.

Keywords: Sexual Harassment, Secondary School Students, Bangkok

บทนำ

การคุกคามทางเพศเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่รุนแรงและไม่ควรเกิดขึ้นกับใคร ลักษณะของการคุกคามทางเพศมีหลายรูปแบบ เช่น การพูดจาล่วงเกิน การส่งสายตาแทะโลม การสัมผัสสร้างกายโดยไม่ยินยอม การข่มขืน และการส่งภาพลามก เป็นต้น การกระทำเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อทั้งทางร่างกายและจิตใจของเหยื่อ เช่น สุขภาพจิตเสีย ประสิทธิภาพการทำงานหรือการเรียนลดลง และมีปัญหาการเข้าสังคม บางครั้งอาจเสี่ยงต่อการติดโรคจากการถูกคุกคามทางเพศ (Weinberg & Nielsen, 2017 และ Civil Rights Department, State of California, 2022)

ปัญหาการคุกคามทางเพศยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง แม้จะมีกฎหมายหลายฉบับออกมาปกป้องเหยื่อ แต่ก็ยังมีคดีมากมายที่เกี่ยวข้องกับการคุกคามทางเพศที่ปรากฏในข่าว และยังมีเหยื่อจำนวนมากที่ไม่ได้ออกมาเปิดเผยเพราะกลัวเสื่อมเสียชื่อเสียงและการถูกตำหนิจากสังคม การคุกคามทางเพศบนสื่อสังคมออนไลน์ก็ยิ่งยากในการระบุตัวผู้กระทำและนำมาดำเนินคดี ซึ่งแนวโน้มของปัญหานี้ก็ยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง (สมสรรค์ อธิเวชส์, 2557; สุวรา แก้วนุ้ย และ ทักษพล ธรรมรังสี, 2558; งานตรวจสอบภายในและงานนิติกร โรงพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์, 2563 และ National Partnership for Women & Families, 2023)

เหยื่อการคุกคามทางเพศสามารถเป็นเพศใดก็ได้และไม่จำกัดเพศตรงข้าม การคุกคามเกิดได้จากหลายสาเหตุ เช่น การแต่งกาย การใช้สารเสพติด หรือการดื่มแอลกอฮอล์ บางครั้งสาเหตุมาจากสังคมเชิงอำนาจที่ผู้ชายเป็นใหญ่ และผู้หญิงถูกมองว่าต้องอยู่ใต้การควบคุม การคุกคามทางเพศอาจเกิดขึ้นจากคนใกล้ชิด เช่น คู่สมรส หรือคนในครอบครัว และยังพบในโรงเรียนจากครูหรือเพื่อนนักเรียนด้วยกันเอง (กฤษณาพร แจ่มจิตร, 2564)

งานวิจัยของ นิชา ภูมิมา (2563) พบว่า ผู้หญิงมักตกเป็นเหยื่อการคุกคามทางเพศมากกว่าผู้ชาย โดยเฉพาะจากคนใกล้ชิด เช่น ครอบครัวหรือคนรู้จัก เหยื่อมักมีบุคลิกอ่อนแอ ทุพพลภาพ ผิวสี หรือเป็นกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ (LGBTQ+) ประมาณ 1 ใน 3 ของเหยื่อเลือกที่จะไม่ได้ตอบผู้กระทำ นอกจากนี้ การคุกคามทางเพศยังแพร่หลายในสื่อออนไลน์ โดยเฉพาะบนเฟซบุ๊ก ที่มีการพูดจาแทะโลมและส่งสื่อลามก การศึกษาในระดับโรงเรียนยังพบว่า นักเรียนมีความเข้าใจในความหมายของการคุกคามทางเพศแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับเพศสรีระ ระดับการศึกษา และผลการเรียน พฤติกรรมบางอย่าง เช่น การวิจารณ์รูปร่างหน้าตา การแต่งกาย พูดจาลามก หรือการจ้องมองแทะโลมยังถูกยอมรับในสังคมบ้างในบางกรณี ซึ่งสะท้อนถึงความเข้าใจที่ยังไม่ครบถ้วนเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศในโรงเรียน

ด้วยสาเหตุดังกล่าวผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาการคุกคามทางเพศในหมู่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาทั้งในฐานะผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ โดยมีปัจจัยเพศสรีระ (Sex) อันหมายถึง ลักษณะทางกายภาพและชีวภาพที่กำหนดความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิง ซึ่งรวมถึงโครงสร้าง

ทางกายภาพ อวัยวะสืบพันธุ์ ระบบฮอร์โมน และลักษณะทางกายภาพอื่น ๆ ที่สัมพันธ์กับการสืบพันธุ์ และการเจริญพันธุ์ ได้แก่ เพศชายและเพศหญิง เพศวิถี อันหมายถึง การแสดงออกและพฤติกรรมทางเพศของบุคคล รวมถึงการดึงดูดทางเพศ การรักเพศเดียวกัน การรักเพศตรงข้าม หรือการรักทั้งสองเพศ เพศวิถีรวมถึงตัวตนและการรู้สึกของบุคคลเกี่ยวกับเพศของตนเองและเพศที่ตนเองสนใจ (Sexuality) นักเรียนในกลุ่มรักต่างเพศและนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มความหลากหลายทางเพศ และระดับการศึกษา โดยแบ่งเป็นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นตัวแปรต้นในการเปรียบเทียบสัดส่วนของพฤติกรรม โดยผลของการศึกษาค้างนี้จะเป็นข้อมูลเบื้องต้นที่เป็นประโยชน์ซึ่งอาจนำไปสู่การจัดการปัญหาในเด็กและเยาวชนเพื่อลดปัญหาการคุกคามทางเพศให้ลดลงต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบสัดส่วนการคุกคามทางเพศในฐานะผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ จำแนกตาม เพศสรีระ เพศวิถี และระดับการศึกษา

ขอบเขตการวิจัย

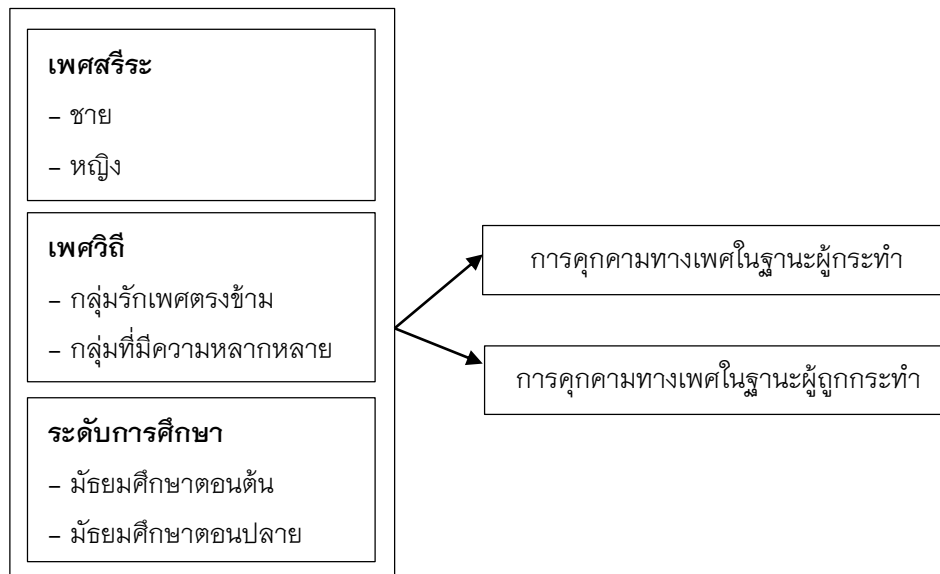
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างที่ได้เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการเข้ามาตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศผ่านระบบออนไลน์ โดยใช้ Google Form โดยมีนักเรียนเข้ามาร่วมตอบทั้งหมดจำนวน 1,006 คน เมื่อจำแนกด้วยเพศสรีระ พบว่า เป็นเพศชาย 317 คน (ร้อยละ 31.51) เพศหญิง 689 คน (ร้อยละ 68.49) เมื่อจำแนกด้วยเพศวิถี พบว่าเป็นกลุ่มรักเพศตรงข้าม 642 คน (ร้อยละ 63.82) กลุ่มที่มีความหลากหลายทางเพศ 364 คน (ร้อยละ 36.18) และเมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 576 คน (ร้อยละ 57.26) และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 430 คน (ร้อยละ 42.74)

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ เพศสรีระ เพศวิถี และระดับการศึกษา
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ การคุกคามทางเพศในฐานะผู้กระทำ และการคุกคามทางเพศในฐานะผู้ถูกกระทำ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

สัดส่วนการคุกคามทางเพศในฐานะผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ จำแนกตาม เพศสรีระ เพศวิถี และระดับการศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ ที่นักเรียนได้เป็นผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ โดยแบบสอบถาม 3 ตอน คือ 1) ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศสรีระ เพศวิถี และระดับการศึกษา 2) การคุกคามทางเพศ ในฐานะผู้กระทำ และ 3) การคุกคามทางเพศในฐานะผู้ถูกกระทำ

ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามโดยศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดเรื่องการคุกคามทางเพศ จาก Center for Victim Advocacy and Violence Prevention (2012); International Labour Organization (2012); National Partnership for Women & Families (2012) และ Civil Rights Department, State of California (2012) และให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน พิจารณาความครบถ้วนและภาษาที่ใช้ในแบบสอบถาม จากนั้นปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ และนำไปทดลองใช้กับกลุ่มที่มีความใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง พบว่าแบบสอบถามฉบับนี้มีค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) = .831

การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลตั้งแต่ เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2565 จนถึง เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2566 โดยใช้การสอบถามผ่านช่องทางออนไลน์ด้วยระบบของ Google form โดยมีนักเรียนร่วมกันตอบแบบสอบถามครั้งนี้ จำนวน 1,006 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์โดยใช้ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) และใช้สถิติทดสอบสำหรับทดสอบสัดส่วนของการคุกคามทางเพศในฐานะผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ จำแนกตามเพศสรีระ เพศวิถี และระดับการศึกษา โดยใช้สถิติทดสอบไคสแควร์ (Chi-Square) แบบการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ (Homogeneity Test) ทดสอบระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศในฐานะผู้กระทำ

การศึกษาเบื้องต้น พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่กระทำการคุกคามทางเพศกับเพื่อนของตนเอง ร้อยละ 16.50 บุคคลในโลกออนไลน์ ร้อยละ 3.30 และรุ่นพี่/รุ่นน้องที่โรงเรียน ร้อยละ 2.80 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศในฐานะผู้กระทำ

บุคคลในกลุ่มตัวอย่างกระทำการคุกคามทางเพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพื่อน	166	16.50
บุคคลในโลกออนไลน์	33	3.30
รุ่นพี่/รุ่นน้องที่โรงเรียน	28	2.80
คนอื่นซึ่งไม่รู้จัก	15	1.50
พ่อ แม่ ญาติ หรือบุคคลในครอบครัว	3	0.30
คนรัก	8	0.80
ครู	2	0.20

เมื่อจำแนกตามเพศสรีระ พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงส่วนใหญ่กระทำการคุกคามทางเพศด้วยวาจา ได้แก่ พูด เล่าเรื่องตลก เล่นคำหรือคำพวนเกี่ยวกับเรื่องเพศ วิจารณ์รูปร่าง สัดส่วนของร่างกายรวมถึงขนาดอวัยวะของอีกฝ่าย และการพูดจาล่วงเกินกับอีกฝ่ายเกี่ยวกับเรื่องเพศ เมื่อทำการทดสอบสัดส่วนเกี่ยวกับพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ พบว่า พฤติกรรมการพูดจาล่วงเกินกับอีกฝ่ายเกี่ยวกับเพศ วิจารณ์รูปร่าง สัดส่วนของร่างกาย ขนาดอวัยวะของอีกฝ่าย พูดเล่าเรื่องตลก เล่นคำ หรือคำพวนเกี่ยวกับเรื่องเพศ พูด/เล่าเรื่องตลก/เล่นคำ หรือคำพวนเกี่ยวกับเรื่องเพศ ทะแะโลมทางสายตา จ้องมองส่วนต่าง ๆ ของร่างกายของอีกฝ่าย พยายามโอบกอด โอบไหล่ โดยอีกฝ่ายรู้สึกอึดอัด

และร่วมกันหรือกระทำการคนเดียวในการข่มขืนผู้อื่น มีสัดส่วนระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังรายละเอียดในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ข้อมูลพฤติกรรมการคุกคามทางเพศของผู้กระทำ จำแนกตามเพศผู้กระทำ

พฤติกรรมการคุกคามทางเพศ ที่กระทำ	จำนวนนักเรียน (คน)						χ^2
	(ร้อยละ)						
	เพศชาย (n = 317)			เพศหญิง (n = 689)			
	ไม่เคย	บางครั้ง	ประจำ	ไม่เคย	บางครั้ง	ประจำ	
พูดจาล้วงเกินกับอีกฝ่ายเกี่ยวกับเพศ	206 (65.00)	107 (33.80)	4 (1.30)	515 (74.70)	162 (23.50)	12 (1.70)	11.72*
วิจารณ์รูปร่าง สัดส่วนของร่างกาย	180 (56.80)	125 (39.40)	12 (3.80)	456 (66.20)	220 (31.90)	13 (1.90)	9.75*
ขนาดอวัยวะของอีกฝ่าย							
พูด/เล่าเรื่องตลก/เล่นคำ หรือคำพวน	125 (39.40)	159 (50.20)	33 (10.40)	350 (50.80)	296 (43.00)	43 (6.20)	13.42*
เกี่ยวกับเรื่องเพศ							
แตะโลมทางสายตา จ้องมอง	222 (70.00)	84 (26.50)	11 (3.50)	560 (81.30)	114 (16.50)	15 (2.20)	15.86*
ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายของอีกฝ่าย							
พยายามใกล้ชิดโดยไม่จำเป็น	228 (71.90)	72 (22.70)	17 (5.40)	506 (73.40)	151 (21.90)	32 (4.60)	0.36
แตะเนื้อต้องตัวอีกฝ่าย							
พยายามโอบกอด โอบไหล่ โดยอีกฝ่าย	281 (88.60)	31 (9.80)	5 (1.60)	644 (93.50)	41 (6.00)	4 (0.60)	7.41*
รู้สึกอึดอัด							
ส่งข้อความหาอีกฝ่ายในเชิงอนาจาร	291 (91.80)	24 (7.60)	2 (0.60)	647 (93.90)	38 (5.50)	4 (0.60)	1.60
ทั้งจดหมาย หรือข้อความในแชท หรือ							
การแสดงความคิดเห็น							
ร่วมกันหรือกระทำการคนเดียวในการ	303 (95.60)	11 (3.50)	3 (0.90)	681 (98.80)	6 (0.90)	2 (0.30)	10.80*
ข่มขืนผู้อื่น							

*p<.05

เมื่อจำแนกตามเพศผู้กระทำ และตามระดับชั้นที่กำลังศึกษา พบว่า มีเพียงพฤติกรรมพยายามโอบกอด โอบไหล่ โดยอีกฝ่ายรู้สึกอึดอัด มีสัดส่วนระหว่างนักเรียนในกลุ่มรักต่างเพศและนักเรียนในกลุ่มที่มีความหลากหลายทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนพฤติกรรมอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน ดังรายละเอียดในตารางที่ 3 และตารางที่ 4

ตารางที่ 3 ข้อมูลพฤติกรรมการคุกคามทางเพศของผู้กระทำ จำแนกตามเพศวิถี

พฤติกรรมการคุกคามทางเพศ ที่กระทำ	จำนวนนักเรียน (คน)						χ^2
	(ร้อยละ)						
	กลุ่มรักเพศตรงข้าม			กลุ่มที่มีความหลากหลาย			
	(n = 642)			ทางเพศ (n = 364)			
	ไม่เคย	บางครั้ง	ประจำ	ไม่เคย	บางครั้ง	ประจำ	
พูดจาล่วงเกินกับอีกฝ่ายเกี่ยวกับเพศ	456 (71.00)	175 (27.30)	11 (1.70)	265 (72.80)	94 (25.80)	5 (1.40)	0.45
วิจารณ์รูปร่าง สัดส่วนของร่างกาย	406 (63.20)	217 (33.80)	19 (3.00)	230 (63.20)	128 (35.20)	6 (1.60)	1.73
ขนาดอวัยวะของอีกฝ่าย							
พูด/เล่าเรื่องตลก/เล่นคำ หรือคำพวน	314 (48.90)	274 (42.70)	54 (8.40)	161 (44.20)	181 (49.70)	22 (6.00)	5.35
เกี่ยวกับเรื่องเพศ							
แตะโหลมทางสายตา จ้องมอง	492 (76.60)	131 (20.40)	19 (3.00)	290 (79.70)	67 (18.40)	7 (1.90)	1.71
ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายของอีกฝ่าย							
พยายามใกล้ชิดโดยไม่จำเป็น	477 (74.30)	139 (21.70)	26 (4.00)	257 (70.60)	84 (23.10)	23 (6.30)	3.10
แตะเนื้อต้องตัวอีกฝ่าย							
พยายามโอบกอด โอบไหล่ โดยอีกฝ่าย	594 (92.50)	40 (6.20)	8 (5.70)	331 (90.90)	32 (8.80)	1 (0.30)	6.36*
รู้สึกอึดอัด							
ส่งข้อความหาอีกฝ่ายในเชิงอนาจาร ทั้ง	599 (93.90)	37 (5.80)	6 (0.90)	339 (93.10)	25 (6.90)	–	2.59
จดหมาย หรือข้อความในแชท หรือการ							
แสดงความคิดเห็น							
ร่วมกันหรือกระทำการคนเดียวในการ	623 (97.00)	14 (2.20)	5 (0.80)	361 (99.20)	3 (0.80)	0 (0.00)	2.63
ข่มขืนผู้อื่น							

*p<.05

ตารางที่ 4 ข้อมูลพฤติกรรมการคุกคามทางเพศของผู้กระทำ จำแนกตามระดับการศึกษา

พฤติกรรมการคุกคามทางเพศ ที่กระทำ	จำนวนนักเรียน (คน)						χ^2
	(ร้อยละ)						
	มัธยมศึกษาตอนต้น			มัธยมศึกษาตอนปลาย			
	(n = 576)			(n = 430)			
	ไม่เคย	บางครั้ง	ประจำ	ไม่เคย	บางครั้ง	ประจำ	
พูดจาล่วงเกินกับอีกฝ่ายเกี่ยวกับเพศ	417 (72.40)	153 (26.60)	6 (1.00)	304 (70.70)	116 (27.00)	10 (2.30)	2.67
วิจารณ์รูปร่าง สัดส่วนของร่างกาย	371 (64.40)	190 (33.00)	15 (2.60)	265 (61.60)	155 (36.00)	10 (2.30)	1.05
ขนาดอวัยวะของอีกฝ่าย							
พูด/เล่าเรื่องตลก/เล่นคำ หรือคำพวน	273 (47.40)	268 (46.50)	35 (6.10)	202 (47.00)	187 (43.50)	41 (9.50)	4.41
เกี่ยวกับเรื่องเพศ							
แตะโหลมทางสายตา จ้องมอง	458 (79.50)	108 (18.80)	10 (1.70)	324 (75.30)	90 (20.90)	16 (3.70)	4.90
ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายของอีกฝ่าย							
พยายามใกล้ชิดโดยไม่จำเป็น แต่เนื้อ	416 (72.20)	131 (22.70)	29 (5.00)	318 (74.00)	92 (21.40)	20 (4.70)	0.38
ต้องตัวอีกฝ่าย							
พยายามโอบกอด โอบไหล่ โดยอีกฝ่าย	521 (90.50)	51 (8.90)	4 (0.70)	404 (94.40)	21 (8.90)	5 (1.20)	6.36*
รู้สึกอึดอัด							
ส่งข้อความหาอีกฝ่ายในเชิงอนาจาร ทั้ง	532 (92.40)	39 (6.80)	5 (0.90)	406 (94.40)	23 (5.30)	1 (0.20)	2.59
จดหมาย หรือข้อความในแชท หรือการ							
แสดงความคิดเห็น							
ร่วมกันหรือกระทำการคนเดียวในการ	560 (92.70)	13 (2.30)	3 (.50)	984 (97.80)	17 (1.70)	5 (0.50)	2.63
ชมชื่นผู้อื่น							

*p<.05

2. การเปรียบเทียบสัดส่วนของการคุกคามทางเพศในฐานะผู้ถูกระทำ

ในเบื้องต้น พบว่า นักเรียนถูกระทำการคุกคามทางเพศ 3 อันดับแรก ได้แก่ จากเพื่อน ร้อยละ 21.00 คนอื่นซึ่งไม่รู้จัก ร้อยละ 19.30 และจากบุคคลในโลกออนไลน์ ร้อยละ 13.10 ดังรายละเอียดในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ข้อมูลเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศในฐานะผู้กระทำ

กลุ่มบุคคลที่กลุ่มตัวอย่างถูกคุกคามทางเพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพื่อน	211	21.00
คนอื่นซึ่งไม่รู้จัก	194	19.3
บุคคลในโลกออนไลน์	132	13.1
รุ่นพี่/รุ่นน้องที่โรงเรียน	79	7.9
ครู	28	2.8
ญาติหรือบุคคลอื่น ๆ ในครอบครัว	18	1.8
พี่ น้อง	16	1.6
พ่อ แม่	12	1.2
บุคคลที่อาศัยบริเวณใกล้เคียงบ้าน	4	0.4
อื่น ๆ (คนอื่นที่รู้จักแต่ไม่สนิท คนรู้จักของพ่อหรือแม่ คนอื่นซึ่งตามจับ)	4	0.4

เมื่อทำการเปรียบเทียบสัดส่วนของการคุกคามทางเพศในฐานะผู้ถูกกระทำ เมื่อจำแนกตามเพศสรีระ และเพศวิถี พบว่า การถูกคุกคามทางเพศในด้านการถูกข่มขู่ให้ร่วมเพศ และการถูกข่มขืน มีสัดส่วนของเพศชายและเพศหญิง กลุ่มที่รักเพศตรงข้าม และกลุ่มที่มีความหลากหลายทางเพศ ไม่แตกต่างกัน ส่วนในด้านอื่น ๆ ที่เหลือนี้มีสัดส่วนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉพาะการถูกคุกคามทางเพศทางสายตาจากผู้อื่น และการถูกพูดจาล่วงเกินทางเพศ ดังรายละเอียดในตารางที่ 6 และตารางที่ 7

ตารางที่ 6 ข้อมูลพฤติกรรมการคุกคามทางเพศของผู้ถูกกระทำ จำแนกตามเพศสรีระ

พฤติกรรมการคุกคามทางเพศที่ถูกกระทำ	จำนวนนักเรียน (คน)						χ^2
	(ร้อยละ)						
	เพศชาย (n = 317)			เพศหญิง (n = 689)			
	ไม่เคย	บางครั้ง	ประจำ	ไม่เคย	บางครั้ง	ประจำ	
ถูกพูดจาล่วงเกินทางเพศ	209 (65.90)	99 (31.20)	9 (2.80)	325 (47.20)	326 (47.30)	38 (5.50)	31.02*
โดนวิจารณ์รูปร่าง สัดส่วน หรือแต่ละส่วนของร่างกาย	158 (49.80)	131 (41.30)	28 (8.80)	206 (29.90)	341 (49.50)	142 (20.60)	44.77*
ถูกคุกคามทางเพศทางสายตาจากผู้อื่น	251 (79.20)	56 (17.70)	10 (3.20)	339 (49.20)	288 (41.80)	62 (9.00)	80.61*
ถูกโอบกอด โอบไหล่ ถูกอีกฝ่ายพยายามใกล้ชิดโดยที่เราไม่ต้องการ	245 (77.30)	60 (18.90)	12 (3.80)	394 (57.20)	246 (35.70)	49 (7.10)	37.86*

*p<.05

ตารางที่ 6 (ต่อ)

พฤติกรรมการคุกคามทางเพศที่ถูกกระทำ	จำนวนนักเรียน (คน) (ร้อยละ)						χ^2
	เพศชาย (n = 317)			เพศหญิง (n = 689)			
	ไม่เคย	บางครั้ง	ประจำ	ไม่เคย	บางครั้ง	ประจำ	
ได้รับข้อความ/คอมเมนต์เกี่ยวกับทางเพศ หรือรูปภาพอนาจารจากผู้อื่น	250 (78.90)	60 (18.90)	7 (2.20)	429 (62.30)	227 (32.90)	33 (4.80)	27.46*
ถูกข่มขู่ให้ร่วมเพศ	301 (95.00)	11 (3.50)	5 (4.10)	648 (94.00)	33 (4.80)	8 (1.20)	1.17
ถูกข่มขืน	309 (97.50)	4 (1.30)	4 (1.30)	666 (96.70)	18 (2.60)	5 (0.70)	2.52

*p<.05

ตารางที่ 7 ข้อมูลพฤติกรรมการคุกคามทางเพศของผู้ถูกกระทำ จำแนกตามเพศวิถี

พฤติกรรมการคุกคามทางเพศ ที่ถูกกระทำ	จำนวนนักเรียน (คน)						χ^2
	(ร้อยละ)						
	กลุ่มรักเพศตรงข้าม			กลุ่มที่มีความหลากหลาย			
	(n = 642)			ทางเพศ (n = 364)			
	ไม่เคย	บางครั้ง	ประจำ	ไม่เคย	บางครั้ง	ประจำ	
ถูกพูดจาล่วงเกินทางเพศ	390 (60.70)	231 (36.00)	21 (3.30)	144 (39.60)	194 (53.30)	26 (7.10)	43.58*
โดนวิจารณ์รูปร่าง สัดส่วน หรือแต่ละ ส่วนของร่างกาย	266 (41.40)	287 (44.70)	89 (13.90)	98 (26.90)	185 (50.80)	81 (22.30)	25.05*
ถูกคุกคามทางเพศทางสายตา จากผู้อื่น	422 (65.70)	185 (28.80)	35 (5.50)	168 (46.20)	159 (43.70)	37 (10.20)	37.40*
ถูกโอบกอด โอบไหล่ ถูกอีกฝ่าย พยายามใกล้ชิดโดยที่เราไม่ต้องการ	443 (69.00)	169 (26.30)	30 (4.70)	196 (53.80)	137 (37.60)	31 (8.50)	23.84*
ได้รับข้อความ/คอมเมนต์เกี่ยวกับทาง เพศ หรือรูปภาพอนาจารจากผู้อื่น	471 (73.40)	151 (23.50)	20 (3.10)	208 (37.40)	136 (31.60)	20 (5.50)	27.97*
ถูกข่มขู่ให้ร่วมเพศ	610 (95.00)	23 (3.60)	9 (8.30)	339 (93.10)	21 (5.80)	4 (1.10)	2.79
ถูกข่มขืน	624 (97.20)	13 (2.00)	5 (.80)	351 (96.90)	9 (2.50)	4 (1.10)	0.49

*p<.05

เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า การคุกคามทางเพศในด้านการได้รับข้อความคอมเม้นเกี่ยวกับทางเพศ หรือรูปภาพพอนาจารจากผู้อื่น มีสัดส่วนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลายไม่แตกต่างกัน ส่วนในด้านอื่น ๆ ที่เหลือนั้นมีสัดส่วนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉพาะการถูกคุกคามทางเพศทางสายตาจากผู้อื่น ดังรายละเอียดในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ข้อมูลพฤติกรรมการคุกคามทางเพศของผู้ถูกระทำ จำแนกตามระดับการศึกษา

พฤติกรรมการคุกคามทางเพศ ที่ถูกกระทำ	จำนวนนักเรียน (คน)						χ^2
	(ร้อยละ)						
	มัธยมศึกษาตอนต้น			มัธยมศึกษาตอนปลาย			
	(n = 576)			(n = 430)			
	ไม่เคย	บางครั้ง	ประจำ	ไม่เคย	บางครั้ง	ประจำ	
ถูกพูดจาล่วงเกินทางเพศ	339 (58.90)	216 (37.50)	21 (3.60)	195 (45.30)	209 (48.60)	26 (6.00)	18.63*
โดนวิจารณ์รูปร่าง สัดส่วน หรือแต่ละ ส่วนของร่างกาย	237 (41.10)	250 (43.40)	89 (15.50)	127 (29.50)	222 (51.60)	81 (18.80)	14.39*
ถูกคุกคามทางเพศทางสายตาจากผู้อื่น	337 (65.50)	170 (29.50)	29 (5.00)	213 (49.50)	174 (40.50)	43 (10.00)	27.75*
ถูกโอบกอด โอบไหล่ ถูกอีกฝ่าย พยายามใกล้ชิดโดยที่เราไม่ต้องการ	386 (67.00)	160 (27.80)	30 (5.20)	253 (58.80)	146 (34.00)	31 (7.20)	7.30*
ได้รับข้อความ/คอมเมนต์เกี่ยวกับทาง เพศ หรือรูปภาพพอนาจารจากผู้อื่น	403 (70.00)	151 (26.20)	22 (3.80)	276 (64.20)	136 (31.60)	18 (4.20)	3.83
ถูกข่มขู่ให้ร่วมเพศ	543 (94.30)	25 (4.3)	8 (1.40)	406 (94.40)	19 (4.40)	5 (1.20)	1.17
ถูกข่มขืน	559 (97.00)	11 (1.90)	6 (1.00)	416 (96.70)	11 (2.60)	3 (.70)	.80

*p<.05

อภิปรายผลการวิจัย

1. การคุกคามทางเพศในฐานะผู้กระทำ เมื่อจำแนกตามเพศสรีระ สัดส่วนของการกระทำพฤติกรรมมีความแตกต่างกันในเรื่องของการคุกคามทางเพศทางวาจา ทั้งการพูดจาล่วงเกิน วิจารณ์รูปร่าง หุ่น อวัยวะ หรือการพูดจาเกี่ยวกับเรื่องตลกทางเพศ เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ พบว่านักเรียนชายมีการกระทำมากกว่านักเรียนหญิง การคุกคามทางเพศทางวาจาก็จัดว่าเป็นการข่มขู่รังแก (Bullying) อย่างหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับวิจัยของ ชุตินาถ ศักรินทร์กุล และ อลิสา วัชรสินธุ (2557) ที่พบว่า

นักเรียนชายจะแสดงพฤติกรรมมากกว่านักเรียนหญิง ความแตกต่างทางเพศต่างก็เป็นฐานของอัตลักษณ์ที่นำมาสร้างการสื่อสารที่สร้างความเกลียดชัง (Hate Speech) โดยมีปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมด้วยการรวมตัวกันในหมู่เพื่อน ที่มักจะมองกันว่าการวิจารณ์รูปร่างหน้าตา พุดจาตลกขบขันกันในเรื่องเพศ แชวด้วยคำลามก เป็นเรื่องปกติที่เหล่าผู้ชายนั้นกระทำกัน และถือว่ายังพอรับได้ในหมู่ของนักเรียน (อัมพร อารังลักษณ์, 2552; สกล วรเจริญศรี, 2559; สรานนท์ อินทนนท์, 2563)

อีกประการหนึ่งการคุกคามทางเพศในฐานะผู้กระทำเมื่อจำแนกตามเพศสรีระ ยังพบว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีการกระทำในด้านการพยายามโอบกอด โอบไหล่ โดยอีกฝ่ายรู้สึกอึดอัด และการร่วมกัน หรือกระทำการคนเดียวในการข่มขืนผู้อื่นในสัดส่วนที่ต่างกัน และเมื่อพิจารณาจากคำร้อยละ พบว่า นักเรียนชายมีกระทำที่มากกว่าด้วยเช่นกัน ทั้งนี้อาจเป็นไปได้เพราะเหล่านักเรียนชายมองตัวเองว่าเป็นเพศที่เข้มแข็งกว่าโดยเฉพาะทางสรีระร่างกายที่มีความแข็งแรงกว่า นักเรียนชายมีความก้าวร้าวที่มากกว่า รวมไปถึงเรื่องของการใช้อำนาจที่เหนือกว่าอีกฝ่ายอย่างนักเรียนชายคุกคามนักเรียนหญิง หรือคุกคามผู้อื่นที่แตกต่างกับตนตามแนวคิดของการใช้อำนาจในทางที่ผิดที่ผู้มีอำนาจมากกว่าจะคุกคามผู้ที่ด้อยกว่า (อัมพร อารังลักษณ์, 2552)

นอกจากนี้พฤติกรรมการคุกคามทางเพศที่นักเรียนได้แสดงออกมา สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) โดยนักเรียนเรียนรู้พฤติกรรมการคุกคามทางเพศผ่านการสังเกตพฤติกรรมของเพื่อนหรือบุคคลอื่นในสังคม ซึ่งหากนักเรียนเห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวไม่ได้ถูกลงโทษหรือได้รับการยอมรับ ความสนใจ ได้รับการยกย่องจากเพื่อน หรือสิ่งแวดล้อมอย่างกฎระเบียบของโรงเรียนหรือสังคมที่ไม่เข้มงวดต่อการคุกคามทางเพศ รวมไปถึงบทบาทของสื่อที่เผยแพร่เรื่องราวอันไปส่งเสริมพฤติกรรมและเจตคติที่ไม่เหมาะสม นักเรียนจะมีแนวโน้มที่แสดงพฤติกรรมแสดงพฤติกรรมนั้นออกมา (Bandura, 1986)

2. การคุกคามทางเพศในฐานะผู้ถูกกระทำ ส่วนใหญ่จะมาจากเพื่อนของนักเรียนด้วยตนเอง สอดคล้องกับคำกล่าวของ ไชโย นิธิอุบัตติ (2563) ที่กล่าวว่า การคุกคามทางเพศโดยมากจะเป็นคนใกล้ชิดมากกว่าคนที่ห่างไกล เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนการโดนคุกคามทางเพศของนักเรียนจำแนกตามเพศสรีระ หลาย ๆ พฤติกรรมนักเรียนหญิงจะโดนคุกคามมากกว่านักเรียนชาย และนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มที่มีความหลากหลายทางเพศจะโดนคุกคามมากกว่านักเรียนที่รักเพศตรงข้าม สอดคล้องกับคำกล่าวของ International Labour Organization (2012) และ National Partnership for Women & Families (2023) ที่กล่าวว่า การถูกคุกคามทางเพศมักจะเกิดขึ้นกับผู้หญิงมากกว่า และกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ ซึ่งอาจเป็นเพราะความเป็นผู้หญิงที่มีกำลังที่อ่อนแอมากกว่าผู้ชาย และการถูกกดขี่ของกลุ่มที่มีความหลากหลายทางเพศที่ถือว่ามีส่วนน้อยของกลุ่มคนในสังคมหลัก รวมไปถึงการสอดคล้องกับทฤษฎีอำนาจ โดยการคุกคามทางเพศมักเกิดจากความไม่เท่าเทียมกันของอำนาจระหว่างผู้กระทำและผู้ตกเป็นเหยื่อ การมีอำนาจหรือความไม่เท่าเทียมกันของอำนาจสร้างบรรยากาศที่ไม่ปลอดภัยในสังคม

เมื่อการคุกคามทางเพศเกิดขึ้นและไม่ได้รับการแก้ไข จะทำให้ผู้ถูกระทำรู้สึกกลัวและไม่มั่นใจที่จะรายงานเหตุการณ์หรือปกป้องตนเอง จนนำไปสู่ความเครียด ความวิตกกังวล และความรู้สึกอับอาย ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้และความสัมพันธ์ทางสังคมของนักเรียน (ปณิธิ บราวน์, 2557)

อีกประการหนึ่ง ในส่วนของการจำแนกนักเรียนที่ถูกกระทำการคุกคามทางเพศตามระดับการศึกษา เมื่อพิจารณาจากคำร้อยละ พบว่าในหลาย ๆ พฤติกรรมที่ถูกกระทำนั้น นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโดนกระทำมากกว่านักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ทั้งนี้เกิดจาก 2 สาเหตุ สาเหตุแรก เป็นการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายที่นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสมบูรณ์ของร่างกายและจิตใจที่เจริญเติบโตเต็มที่ (สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2560) จึงอาจทำให้มีความสนใจของผู้กระทำให้กระทำการคุกคามทางเพศที่มากกว่าส่วนสาเหตุที่สองจากงานวิจัยของ อัมพร อารังลักษณ์ (2552) ที่พบว่า นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความรู้ความเข้าใจที่ลึกซึ้งกว่านักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจะเข้าใจเพียงเรื่องของการลวนลาม ช่มชู้ ช่มชืนกระทำชำเราเท่านั้นว่า คือการคุกคามทางเพศ ทั้ง ๆ ที่การคุกคามทางเพศสามารถรวมไปถึงการพุดจาหรือการใช้สายตาด้วยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีความรู้ความเข้าใจลึกซึ้งกว่าเมื่อถูกระทำด้วยวิธีการใด ๆ ก็เข้าว่าสิ่งเหล่านี้ คือ การคุกคามทางเพศ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. ผู้วิจัยพิจารณาความแตกต่างของการจำแนกกลุ่มตัวอย่างว่ากลุ่มใดกระทำหรือถูกระทำมากกว่ากลุ่มใดด้วยร้อยละเป็นสำคัญ เนื่องจากผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามด้วยระบบออนไลน์มิได้กำหนดสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างจึงทำให้อัตราส่วนของเพศสรีระ และเพศวิถี มีสัดส่วนค่อนข้างแตกต่างกัน
2. แนวคิดเรื่องเพศวิถี (Sexuality) มีความหลากหลายมากกว่าที่ผู้วิจัยได้จำแนก เพราะสามารถจำแนกออกเป็นได้หลายกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มรักเพศตรงข้าม (Heterosexual) กลุ่มรักเพศเดียวกัน (Homosexual) กลุ่มที่รักได้สองเพศ (Bisexual) และในปัจจุบันยังมีความหลากหลายทางเพศเพิ่มเติมได้แก่ กลุ่มที่ไม่ได้รักชอบเพศใดเลย (Asexual) และกลุ่มที่ไม่มีข้อจำกัดเรื่องเพศ (Pansexual) หากมีการจำแนกให้กลุ่มของเพศวิถีมีความหลากหลายกลุ่มมากขึ้น การวิเคราะห์ข้อมูลอาจให้ผลลัพธ์ที่ต่างออกไป
3. ผลการวิจัยสามารถใช้เป็นฐานข้อมูลในการพัฒนานโยบายและกฎระเบียบที่มีประสิทธิภาพในสถานศึกษา สถานที่ทำงาน และองค์กรต่าง ๆ เพื่อป้องกันและจัดการกับการคุกคามทางเพศ

4. ผลการวิจัยสามารถใช้ในการพัฒนาโปรแกรมการให้ความรู้และการฝึกอบรมสำหรับนักเรียน ครู พนักงาน และผู้บริหารองค์กร เพื่อสร้างความตระหนักรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศและวิธีการป้องกัน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การคุกคามทางเพศส่วนมากมักอยู่ในรูปแบบของการคุกคามทางเพศทางวาจา สำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป อาจจะเป็นการวิจัยและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในเรื่องของการสื่อสารเชิงบวก การสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ การสื่อสารโดยปราศจากความรุนแรง เป็นต้น

2. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการคุกคามทางเพศที่มีการเกิดขึ้นแล้ว ทั้งในฐานะผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ การศึกษาครั้งต่อไปควรจะเป็นการศึกษาถึงปัจจัยเชิงสาเหตุที่นำไปสู่การกระทำ การคุกคามทางเพศ และการถูกคุกคามทางเพศ โดยผลที่ได้จากการศึกษาอาจนำไปสู่แนวทางในการทำความเข้าใจและการป้องกันการระวังเพื่อไม่ให้เกิดการคุกคามทางเพศเกิดขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กฤษณาพร แจ่มจิตร. (2564). การโดนคุกคามทางเพศของนักศึกษาในสถาบันที่บันเทิง เขตบางพลัด. *วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม*, 3(2), 1–10.
- งานตรวจสอบภายในและงานนิติกร โรงพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์. (2563). *แนวปฏิบัติเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศในที่ทำงานของโรงพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์*. โรงพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์.
- ชุดินาถ ศักรินทร์กุล และอลิสรา วัชรสินธุ. (2557). ความชุกของการข่มเหงรังแกและปัจจัยด้านจิตสังคมที่เกี่ยวข้องในเด็กมัธยมต้น เขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. *วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย*, 59(3), 221–230.
- ไชโย นิธิอุบัติ. (2563). *การถูกคุกคามทางเพศและการถูกล่วงละเมิดทางเพศของผู้หญิงในนวนิยายภายใต้สังคมที่เปลี่ยนแปลง*. สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.
- นิชา ภูมมา. (2563). *พฤติกรรมการใช้เฟซบุ๊กของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครที่ส่งผลต่อการเกิดภัยคุกคามทางเพศ* [การค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ปณิธิ บราวน์. (2557). ความหลากหลายทางเพศกับพหุวัฒนธรรมในสังคมไทย: การสำรวจองค์ความรู้. *วารสารสังคมศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 44(2), 51–70.
- สมสรรค์ อธิเวสส์. (2557). การคุกคามทางเพศบนสังคมออนไลน์. *วารสารวิชาการ Veridian E-Journal ฉบับมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ*, 7(3), 901–916.
- สรานนท์ อินทนนท์. (2563). *การสื่อสารที่สร้างความเกลียดชัง*. มูลนิธิส่งเสริมสื่อและเยาวชน.
- สกล วรเจริญศรี. (2559). การข่มเหงรังแก. *สารานุกรมศึกษาศาสตร์*, 51(2559), 13–20.

- สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2560). *จิตวิทยาและวิทยาการเรียนรู้*. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สุวรา แก้วนุ้ย และทักษพล ธรรมรังสี. (2558). พฤติกรรมการคุกคามทางเพศในกลุ่มเด็กและเยาวชน ภายใต้อิทธิพลการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์. *วารสารวิจัยระบบสาธารณสุข*, 5(2), 233–243.
- อัมพร อัมพรลักษณ์. (2552). การคุกคามทางเพศในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร: สาเหตุและข้อเสนอทางนโยบาย. *วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์*, 1(1), 31–47.
- Bandura, A. (1986). *Social Foundations of Thought and Action: A Social Cognitive Theory*. Prentice Hall.
- Center for Victim Advocacy and Violence Prevention. (2010). *Sexual Harassment*. University of South Florida. <https://www.usf.edu/student-affairs/victim-advocacy/types-of-crimes/sexualharassment.pdf>
- Civil Rights Department, State of California. (2022). *Sexual Harassment*. https://civildrights.ca.gov/wp-content/uploads/sites/32/2020/03/Sexual-Harassment-Fact-Sheet_ENG.pdf
- International Labour Organization. (2012). *Sexual harassment in the world of work*. https://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---dgreports/---gender/documents/briefingnote/wcms_738115.pdf
- National Partnership for Women & Families. (2023). *Sexual Harassment and the Gender Wage Gap*. <https://www.nationalpartnership.org/our-work/resources/economic-justice/fair-pay/sexual-harassment-and-the-gender-wage-gap.pdf>
- Weinberg, J. D., & Nielsen, L. B. (2017). What is Sexual Harassment? An Empirical Study of Perceptions of Ordinary People and Judges. *Saint Louis University Public Law Review*, 36(1), 38–58.
- World Health Organization. (2012). *Sexual violence*. https://apps.who.int/iris/bitstream/handle/10665/77434/WHO_RHR_12.37_eng.pdf